

РЕШЕНИЕ

№ 3714

гр. София, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 18.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **628** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл.27 ал.7 от Закона за подпомагане на земеделските производители

Образувано е по жалба от „Флора ДВ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], ап.18 управлявано и представлявано от Г. В., чрез адв. М. С. със съдебен адрес – [населено място], [улица] против Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/2109#6 от 25.11.2022г., издаден от Зам.изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е установено публично държавно вземане , представляващо изплатена субсидия по направление „Биологично растениевъдство“ за кампании 2015г., 2016г., 2017г., 2018г. и 2019г. във връзка с подадени от „Флора ДВ“ ЕООД заявления за подпомагане с УИН 22/070515/58821, УИН 22/300616/65819, УИН 22/060617/85957, УИН 22/220618/91732 и УИН 22/070619/96143 в размер на 81 735,46 лева на основание чл.1 ал.4 т.2, буква „г“ от Наредба № 4 от 24.02.2015г. за прилагане на м.11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020

Жалбоподателят излага аргументи за незаконосъобразност на акта, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправни разпоредби. Оспорват се твърденията в административния акт, че Акт с изх.№ 01-2600/2109#3 от 21.01.2022г. за прекратяване на ангажимент е влязъл в сила, тъй като се твърди, че процесният акт не е връчен на жалбоподателя по предвидения в АПК ред. Излагат се основания за нищожност на

АУПДВ, поради некомпетентност на органа, който го е издал.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. М. С., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения, моли съдът да обяви акта за нищожен, алтернативно да отмени оспореният АУПДВ. Претендират се разноси. Представя писмени бележки.

Ответникът - зам. изпълнителния директор на ДФЗ, чрез процесуалния си представител – юриконсулт М. оспорва жалбата, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юриконсултско възнаграждение и при условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представя писмени бележки.

Съдът, след преценка на събраните в хода на административното и съдебното производство писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят "Флора ДВ" ЕООД е регистриран с Уникален регистрационен номер (УРН) 601602 в Интегрираната система за администриране и контрол (И.). Одобрен е за участие по м.11 „Биологично земеделие” от ПРСР 2014-2020 г. с направление „Биологично растениевъдство” през кампания 2015, подновен през 2016г.

По заявленията на "Флора ДВ" ЕООД са били изплатени общо суми в размер на 817 354,53 лева по мярка 11 „Биологично земеделие”, направление „Биологично растениевъдство”:

С Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие" от ПРСР 2014-2020 г. с изх. № 01-2600/2109#3 от 21.01.2022 г., ДФ „Земеделие” - Разплащателна агенция, е прекратила поетия ангажимент на "ФЛОРА ДВ" ЕООД. Цитираният акт за прекратяване на ангажимент е оповестен по реда на чл.18а ал.10 от АПК въз основа на съставен констативен протокол от 04.08.2022г., приложен на лист 33 от делото. Обявен е на табло за невръчени писма на ОД С. –град, като до изтичане на описания в протокола 7-дневен срок не е поискан от бенефициента.

В съответствие с чл.15 ал.4, т. 2, буква " г " от Наредба № 4 от 24.02.2015 г., жалбоподателят следва да възстанови 10 % от 817 354.53 лв., което се равнява на 81 735.46 лв.

С писмо с изх. № 01 -2600/2109#4 от 23.09.2022г., административният орган е уведомил кандидата за откриване на административно производство за издаване на АУПДВ съгласно чл.26, ал.1 от АПК. В писмото са изложени фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. Дадена му е възможност да предостави допълнителна информация, в съответствие с чл. 34, ал. 3 от АПК или да възстанови доброволно сумата, за която е извършено недължимо плащане, в случай че приеме фактическите констатации за основателни.

С писмо с вх. № 01 -2600/2109#5 от 24.10.2022 г. жалбоподателят е възразил срещу откритото производство по издаване на АУПДВ като е изложил твърдения, че не е получил акт за прекратяване на многогодишен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие” от ПРСР 2014-2020 г. с изх. № 01-2600/2109#3 от 21.01.2022 г.

Възраженията не са уважени, поради което е издаден и оспореният Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/2109#6 от 25.11.2022г. на зам.изпълнителния директор на ДФЗ.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка,

допълнително са представени от ответника заповеди свързани с установяване на компетентността на органа, подписал оспореният АУПДВ, вътрешни правила за издаване на АУПДВ и Решение за финансова корекция, утвърдени от изпълнителния директор на ДФЗ.

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от лице, имащо правен интерес от оспорването и в законоустановения срок до компетентния да я разгледа съд.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл.166 ал.1 от ДОПК установяването на публични вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон.

Съгласно чл.20а ал.5 от Закона за подпомагане на земеделския производител, изпълнителният директор на ДФЗ издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на АПК, а според ал.6 от същата разпоредба изпълнителният директор може да делегира правомощията си по ал.5 на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда.

В съответствие с цитираните разпоредби със Заповед № 03-РД/3088 /22.08.2022г. изпълнителният директор на ДФЗ е делегирал на В. И. К. – заместник изпълнителен директор на ДФЗ правомощия да издава административни актове по мярка 11 „Биологично земеделие“, с които едновременно се прекратява поет ангажимент и се предприемат действия по възстановяване на получената финансова помощ по съответното направление /т.1–т.6 от заповедта, лист 10-12 от делото/.

В оспорения акт за установяване на публично държавно вземане е посочено, че същият е подписан от заместник изпълнителен директор на ДФЗ, като е положен подпис на името на В. К., но едновременно с това е положена и запетая пред изписване на наименованието на органа, издал акта. Тези факти, свидетелстват, на първо място, че акта не е подписан от зам.изпълнителния директор В. К., на която са делегирани права с надлежна Заповед № 03-РД/3088 /22.08.2022г. на изпълнителния директор.

На следващо място, следва да се приеме, че акта е подписан при условията на заместване, въпреки липса на посочена в АУПДВ заповед за заместване, както и липса на данни кое лице е положило подпис в качеството си на заместник на заместник изпълнителния директор В. К..

От ответната страна се излагат твърдения, че акта е подписан от друг заместник изпълнителен директор –Г. Д.. Представени са безспорни доказателства, че на датата на издаване на акта- 25.11.2022г. В. К. е отсъствала, тъй като с надлежна заповед е командирована за 24.11.2022г.и 25.11.2022г. да участва в агросеминар, който е проведен в [населено място].

Съгласно чл.13 ал.5 от Устройствения правилник на ДФЗ при отсъствие заместник изпълнителните директори се заместват от друг заместник изпълнителен директор въз основа на изрична заповед, издадена от изпълнителния директор на фонда. Такава изрична заповед, с която изпълнителният директор на ДФЗ да възложи на друг заместник изпълнителен директор да замества заместник изпълнителния директор В. К. за дата 25.11.2022г. по делото не е представена.

Видно от така представената Заповед № 03-РД/5205/23.11.2022г. на изпълнителният директор на ДФЗ /лист 103 от делото/, последният е възложил на заместник изпълнителния директор Г. Д. само за дата 24.11.2022г. да замества изпълнителния директор на ДФЗ в съответствие с действащото в страната законодателство и вътрешните устройствени актове на ДФЗ при осъществяване на всички правомощия

на изпълнителния директор, свързани с дейността на Фонда. От съдържанието на процесната заповед, съдът констатира, че оправомощаването е за конкретно посочена дата, а именно 24.11.2022г.

Едновременно с това, процесният акт е издаден на 25.11.2022г., за която дата липсват данни, изпълнителният директор да е отсъствал или да е бил в обективна невъзможност да изпълнява функциите си. Липсва и надлежна заповед, издадена от изпълнителния директор, с която да оправомощи друг изпълнителен директор да изпълнява функциите на зам.изпълнителния директор В. К. за дата 25.11.2022г.

От процесуалния представител на ответната страна се твърди, че процесният АУПДВ е подписан от зам.изпълнителния директор Г. Д. при условията на заместване на зам.изпълнителния директор В. К.. Позовава се на заповед № 03-РД/5222/24.11.2022г., издадена от Г. Д. – изпълнителен директор при условията на заместване /Съгласно Заповед № 03-РД/5205 от 23.11.2022г./, с която Г. Д. възлага на себе си – Г. Д., но вече в качеството на зам. изпълнителен директор да замества В. И. К.“ за периода от 24.11.2022г. до 25.11.2022г /включително/. Т.е. от цитираните две заповеди, съдът констатира, че за дата 24.11.2022г. Г. Д. е изпълнявал едновременно функции на изпълнителен директор на ДФЗ и на заместник изпълнителен директор на ДФЗ.

Недопустимо е едно и също лице да изпълнява едновременно функциите на заместник изпълнителен директор и на изпълнителен такъв и е недопустимо да издава заповед, с която да възлага сам на себе си да изпълнява функциите на друг изпълнителен директор. В съответствие с цитираната разпоредба на чл.13 ал.5 от Устройствения правилник на ДФЗ, единственият, който може да издава заповед за заместване на един заместник- изпълнителен директор от друг такъв е изпълнителният директор като в тази връзка заповедта издадена от Г. Д., с която възлага сам на себе си да замества В. К. съдът намира за нищожна. От друга страна, както вече съдът посочи, оспореният административен акт е издаден на 25.11.2022г., когато няма данни изпълнителният директор да отсъства и в тази връзка по силата на чл.13 ал. 5 от Устройствения правилник на ДФЗ, единствено той е имал правомощие за дата 25.11.2022г. да издаде изрична заповед за заместване на зам.изпълнителния директор В. К. от друг изпълнителен директор.

Съдът споделя твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, изложени в писмените бележки, че съгласно чл.11 ал.3 от Устройствения правилник на ДФЗ, при отсъствие на изпълнителния директор той се замества от овластен от него по съответния ред заместник изпълнителен директор в рамките на изрично предоставените му правомощия. Посочената разпоредба не предвижда възможност за овластяване от заместващия, за презаместване. Според посоченото в Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ОС на съдиите на ВАС по т. д. № ТР-4/2002 г. заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган. От това е видно, че по силата на акта за заместване заместващият изпълнява правомощията на замествания като административен орган в пълен обем. Но това се отнася само до правомощията на административния орган. Нито нормативната уредба, нито задължителната съдебна практика предвиждат възможност тези правомощия да се

разпрострат върху овластяване на изпълнението на функциите на друг заместник-изпълнителен директор, като се съобрази и факта, че със Заповед № 03-РД/3088 /22.08.2022г. изпълнителният директор е делегирал на В. И. К. – заместник изпълнителен директор на ДФЗ права да издава и подписва актове по мярка 11 „Биологично земеделие“, с които едновременно се прекратява ангажимент и се предприемат действия по възстановяване на получената финансова помощ по съответното направление.

След като за датата на издаване на акта липсва надлежна заповед от изпълнителния директор на основание чл.13 ал.5 от Устройствения правилник, съдът намира, че оспореният акт е издаден от некомпетентен орган и следва да бъде прогласен за нищожен.

За пълнота на изложението, съдът следва да посочи, че освен от некомпетентен орган, при издаване на процесния АУПДВ не са спазени изискванията на чл.59 ал.2 т.8 от АПК. Независимо, че акта е издаден в писмена форма и съдържа фактически и правни основания, то задължителен негов реквизит е подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. От съдържанието на акта не става ясно кое лице е положило подпис от името на заместник изпълнителния директор –В. К., дали заместващият е със същата длъжност-заместник изпълнителен директор и кой от останалите двама заместник изпълнителни директори е това лице или е лице, заемащо друга длъжност. В тази насока по делото не е доказано по безспорен начин кое е лицето подписало процесния АУПДВ и дали това е действително Г. Д. и дали същият го е подписал на основание представената по делото Заповед № № 03-РД/5222/24.11.2022г., издадена от Г. Д. – изпълняващ длъжността изпълнителен директор при условията на заместване.

Съдът, намира че оспореният административен акт е издаден и в противоречие с материалния закон и неговата цел:

Като фактически основания за издаване на АУПДВ е посочен влязъл в сила Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“. АО твърди, че актът е връчен по правилата на чл. 18а, ал. 10 от АПК, когато съобщаването в производството пред административния орган не може да бъде извършено по реда на предходните алинеи, съобщението се поставя на таблото за обявления или в Интернет страницата на съответния орган за срок, не по-кратък от 7 дни, след изтичането на който съобщението се смята за връчено. На първо място видно от разпоредбата в АО следва да изчерпа всички възможно способи предвидени в чл. 18а от АПК преди да премине към този способ. В случая това не е сторено, поради което не може да се приеме, че е налице надлежно връчване.

По делото е представена обратна разписка-лист 30-31 от делото, в която е записано, че пратката се връща на 21.02.2022г., като непотърсена. Този факт не удостоверява, че жалбоподателят не е могъл да бъде намерен на посочения от него адрес.

Съгласно чл. 36, във връзка с чл. 6, ал. 3 от Закона за пощенските услуги, пощенските пратки се доставят: лично на получателите; в пощенските кутии на получателите, поставени на адреса на получаване; в пощенските станции; в други звена от пощенската мрежа; в места или съоръжения, договорени между пощенските оператори и потребителите. В разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от Общите правила е предвидено, че препоръчаните пратки се доставят на адрес на получателя срещу подпис. В ал. 2 от същия текст е посочена възможност препоръчаните пощенски пратки по ал. 1 да се доставят на лице, пълнолетен член на домакинството на

получателя, живеещо на адреса, посочен в пратката, срещу подпис и документ за самоличност, като в служебните документи се вписват трите имена на лицето, получило пратката. Съгласно третата алинея, когато при посещението на адреса поради отсъствие на получателя по ал. 1 или лицето по ал. 2 пощенската пратка не може да бъде доставена, в пощенската кутия се оставя писмено служебно известие с покана получателят да се яви за получаване на пратката в пощенската служба в срок, определен от пощенския оператор, не по-кратък от 20 дни, но ненадхвърлящ 30 дни от датата на получаване в пощенската служба за доставяне. Броят на служебните известия и времеви интервал на уведомяване на получателите се определят от пощенските оператори в общите условия на договора с потребителите, като броят на служебните известия е не по-малък от две. В конкретния случай е приложено едно служебно известие. В изисквания отговор от Български пощи ЕАД / лист 66-67 от делото/във връзка с връчването на Акта за прекратяване на ангажимент, е видно че на 11.02.2022г. от програмното приложение на „Български пощи“ ЕАД е отпечатано второ служебно известие за препоръчана пратка с ИД и баркод № PS161800QQPSU. Доставката на същото се извършва по реда на непрепоръчаните пратки и е невъзможно да бъде проследена. По информация на системата за проследяване и контрол на пощенските пратки, на 24.02.2022г. препоръчана пратка с ИД и баркод № PS161800QQPSU е доставена обратно на получателя.

Доколкото административният орган е предприел действия по връчване чрез пощенски оператор, същите следва да се преценят с оглед спазване на изискванията на ЗПУ и горепосочените Общи правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колетки. Върховният административен съд е имал възможност да се произнесе по отношение спазване изискванията на визираните норми, като в Определение № 8932/22.07.2015 г. по АД№ 6656/2015 г.; Определение № 957/27.01.2015 г. по АД № 9813/2014 г. и др. е прието, че за редовността на връчване на съобщенията следва да се имат предвид разпоредбите на ЗПУ и приложимите подзаконовни нормативни актове.

В конкретния случай приложените доказателства не установяват правилата за доставяне на пратката да са спазени от страна на пощенския оператор. Липсват данни, че адресатът е търсен на адреса и не е намерен. Видно от известието за доставяне, пратката е предадена на пощенския оператор и същата е върната обратно на подателя с отбелязване, че е "непотърсена". Изтъкнатите факти налагат извод за неспазване както на правилата за доставяне на пратката на адреса на получателя, така и на срокове, в които адресатът е могъл да получи писмото от съответната пощенска служба.

Актът не е връчен нито "лично срещу подпис", нито "по пощата с обратна разписка", като от приложената по делото административна преписка липсват данни за наличие на обективни пречки връчването да бъде осъществено по един от начините, разписани в приложимата разпоредба. Поради това незаконосъобразно административният орган е предприел процедура по връчване на акта чрез поставяне на съобщение на определено за това място в териториалното поделение на ДФЗ.

В случаите, когато пратката не е потърсена от лицето, административният орган следва да предприеме необходимите действия за надлежно връчване на административния акт и едва след като се увери, че лицето действително е напуснало адреса, да пристъпи към връчване по реда на чл.18а ал.10 от АПК.

В конкретният случай административният орган преждевременно е пристъпил към връчване чрез поставяне на съобщение по реда на чл. 18а, ал. 10 от АПК, преди да предприеме действия по пряко връчване или чрез пощенската мрежа на лицензиран пощенски оператор срещу подпис и съответно датиране.

Съобщаването за започване на производството се извършва по реда на чл. 18а. от АПК. От систематичното, логично и граматично тълкуване на чл. 26 от АПК следва, че административният орган има задължение да уведоми лицата, чиито права и законни интереси биха били засегнати от издаването на индивидуалния административен акт. Представените по делото доказателства не обосновават редовност на връчването на акта за прекратяване на ангажимента. Административният орган не е изчерпал възможностите по чл. 18а, ал. 4-10 от АПК, за да се обоснове наличие на надлежно връчване на акта за прекратяване на ангажимент.

В тази насока следва да се констатира, че съобщаване не е извършено чрез устно уведомяване по реда на чл. 18а, ал. 7 от АПК, независимо, че самият орган твърди, че е разполагал с телефона на дружеството.

Не се установява да е извършено посещение на някои от адресите по чл.18а ал. 8 от АПК, с цел връчване на съобщение, съответно не е проведена и процедурата по залепване на уведомление по ал. 9 на чл. 18а от АПК.

Предвид всичко изложено, настоящата съдебна инстанция приема, че като издаден от некомпетентен орган, оспореният Акт за установяване на публично държавно вземане следва да бъде обявен за нищожен.

Съгласно чл. 173, ал. 2 във връзка с ал. 4 АПК, когато обяви нищожност на акта, поради некомпетентност на административния орган, съдът следва да изпрати делото като преписка на компетентния орган

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени и разноски, които са своевременно заявени от процесуалния му представител. Дължимите разноски са в размер на 1050 лева, от които 50 лева заплатена държавна такса и 1000 лева, заплатено в брой адвокатско възнаграждение / съгласно представен договор за правна защита и съдействие - лист 59 от делото/ .

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал.2 пр.1 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/2109#6 от 25.11.2022г., издаден от Зам.изпълнителния

директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е установено публично държавно вземане , представляващо изплатена субсидия по направление „Биологично растениевъдство“ за кампании 2015г., 2016г., 2017г., 2018г. и 2019г. във връзка с подадени от „Флора ДВ“ ЕООД заявления за подпомагане с УИН 22/070515/58821, УИН 22/300616/65819, УИН 22/060617/85957, УИН 22/220618/91732 и УИН 22/070619/96143 в размер на 81 735,46 лева на основание чл.1 ал.4 т.2, буква „г“ от Наредба № 4 от 24.02.2015г. за прилагане на м.11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020

ИЗПРАЩА административната преписката на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, който следва да съобрази съдържащите се в мотивите на настоящия съдебен акт задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Държавен фонд“Земеделие“ да заплати на „Флора ДВ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], ап.18 управлявано и представявано от Г. В., направените по делото разноски в размер на 1050 /хиляда и петдесет /лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: